

τὰς ἑδρας, ὠθοῦντες τὴν τράπεζαν, ὅτε δὲ ἡ γεροντοκόρη ἀπέρχεται τεθαμβωμένη, καταγοητευμένη, ἀμηχανοῦσα, τὴν συνοδεύουν μέχρι τῆς κλίμακος μετὰ μεγάλου θροῦ ἐσθῆτων, φωνάζουν πρὸς αὐτὴν δυνατὰ κύπτοντες ἀπὸ τοῦ δρυφάκτου τῆς κλίμακος ὅτι μένουν κατ' οἶκον κατὰ πάσαν Παρασκευὴν... « Ἀκούετε; κατὰ πάσαν Παρασκευὴν... »

Τώρα πλέον εἶνε νύξ. Εἰς τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον ἀκούεται ἡ θαλαμηπόλος ἣτις παρασκευάζει τὴν τράπεζαν. Ἐτελείωσεν, ἡ κυρία Φρομῶν δὲν θὰ ἔλθῃ!

Ἡ Σιδωνία εἶνε πελιδνὴ ἐξ ὀργῆς.

— Κυττάξατε δὲ αὐτὴν τὴν κυρὰν τοῦ δὲν ἤμπορεῖ ν' ἀναβῆ οὔτε δεκακοτῶ σκαλιά!... Ἡ κυρία βέβαια μᾶς θεωρεῖ πολὺ μικροῦς ἀπέναντι τῆς εὐγενείας τῆς! « ὦ! ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ! »

Καὶ καθόσον ἡ ὀργὴ τῆς ἐκρήγνυται δι' ἀδικῶν λόγων καὶ παραπόνων ἢ φωνῆ τῆς καθίσταται χυδαία λαμβάνουσα τόνον ἀγοραῖον, ὕφος λαϊκὸν ἀποκαλύπτον τὴν πρώην μαθητευμένην τοῦ ἐργαστηρίου τῆς Λέ-Μίρ.

Ὁ Ρίσερ ἀποτολμᾷ ἀτυχῶς νὰ εἶπῃ μίαν λέξιν.

— Ποῖος εἰξεύρει; ἴσως εἶνε ἄρρωστον τὸ παιδί.

Ἐμμανὴς ἡ σύζυγός του στρέφεται πρὸς αὐτὸν ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν δείξῃ.

— Θὰ μ' ἀφήσετε ἐπὶ τέλους ἤσυχον μὲ αὐτὸ τὸ παιδί;... Ἐξ αἰτίας σας προέρχεται ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ συμβαίνει... Δὲν κάμνεις νὰ μὲ σέβωνται!

Ἐνῶ δὲ ἡ θύρα τοῦ θαλάμου κλείεται βιαίως καὶ ἐκ τοῦ κρότου δονοῦνται αἱ ὑάλινοι σφαῖραι τῶν λυχνιῶν καὶ ὅλα τὰ ἐπὶ τῶν σκευοθηκῶν μικροτεχνήματα, ὁ Ρίσερ ἀπομείνας μόνος, ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης βλέπει μὲ ἦθος θλιβερὸν τὰ λευκὰ του περιχειρίδια καὶ τὰ ἐστιλθωμένα εὐρέα ὑποδήματά του καὶ ψιθυρίζει μηχανικῶς:

— Ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς τῆς συζύγου μου!..

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἰσότης εἶνε τὸ εὐάρεστον ἐκείνο συναίσθημα τὸ ὁποῖον πληροῖ τὴν καρδίαν μας ὅταν κρίνωμεν καὶ εὐρίσκωμεν ἑαυτοὺς ἴσους πρὸς τοὺς ἀνωτέρους μας καὶ ἀνωτέρους τῶν ἴσων μας.

※

Ὁ ἔρως ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ταύτην τὴν παράδοξον ἐπίδρασιν, ὅτι σχετίζων πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθὸν πρὸς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα. καθιστᾷ τὸν ἀγαπῶντα πρόθυμον εἰς ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ.

※

Ὅπως ἐπὶ τοῦ μᾶλλον μεμιασμένου καὶ σεσηπότες ὕδατος κατοπτρίζεται τεμάχιον οὐρανοῦ, οὕτω ἐν τῇ μᾶλλον διεφθαρμένῃ ψυχῇ ὑπολανθάνει δόσις τις ἀρετῆς.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ ΤΟΥ

Ἦτο φοβερὸν δυστύχημα δι' αὐτόν, καὶ ὅμως τοῦ τὸ ἀνήγγειλαν ὡς τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου:

« Ὁ γείτονάς μας θὰ σηκώσῃ τὸ σπίτι του καὶ θὰ σοῦ κλείσῃ τὸ παράθυρο. »

Τὸ παράθυρόν του... Μικρὸν παράθυρον μὲ λευκὰ διακθῆ παραπετάσματα, μὲ πράσινα δρυφάκτα, βλέπον ἀπὸ τοῦ ὕψους του πρὸς τὴν θαλάσσαν. Κανὲν τῶν δύο ἄλλων τοῦ δωματίου του δὲν ἠγάπα ὡς αὐτὸ ὁ ποιητής! Καὶ εἶχε δίκαιον. Ἀπὸ τῶν ἄλλων δὲν ἔβλεπε παρὰ ἓνα στενὸν καὶ ῥυπαρὸν δρόμον, στέγας ἀτάκτως ὑπερκειμένας ἀλλήλων, ὀπισθίας πλευράς οἰκιῶν εἰδεχθεῖς, καὶ εἰς τὸ βάθος ἐν βουνὸν τεφρὸν, ξηρὸν, βαρὺ, ἀποκρύπτον τὴν θέαν τοῦρανοῦ ἐν ᾧ τούναντιον ἡ ἀναπεπταμένη θέα τοῦ ἡγαπημένου παραθύρου ἐξείλισσε τὰς θελκτικωτέρας καλλονάς...

Παρ' αὐτὸ εἶχεν ἐστημένην τὴν κλίνην του καὶ τὸ τραπέζιον του. Τὴν νύκτα, κατακεκλιμένος, ἠγάπα νὰ διακρίνῃ διὰ τῶν κενῶν τῶν δρυφάκτων σελαγίζοντας τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν ἡμέραν ζητῶν παρὰ τὸ τραπέζιον τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἔμπνευσιν, ἠγάπα νὰ στρέφῃ ὄμμα ῥεμβῶν πρὸς τὴν γλαυκὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, ἣς τὸν ἐδρόσιζεν ἡ αὐρα ἢ τὸν ἐλίκνιζεν ὁ μεμακρυσμένος θροῦς τῶν κυμάτων, καὶ πρὸς τὸ κύμαρον τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα, κατερχόμενον ἐπὶ τῶν ἀπωτάτων ἰσορῶν βουνῶν... Καὶ ὁσάκις ἔκυπτε μεταξύ τῶν δύο ἀνθοδοχῶν τοῦ βάρου, ἐπεσκόπει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν εὐρεῖαν ὁδὸν, τὴν λευκὴν καὶ πολὺτυρβον παραλίαν, τὸν λιμένα. ἐν ᾧ ἐφαίνετο ἡ συμπεπλεγμένη μάζα τῶν ἰσθμῶν τὸ ἀρχαῖον ἐνετικὸν φρούριον, χαλκόχρουν μὲ πρασίνας ὑπάρειας, ἀπὸ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ ὁποῖου ἐκυμάτιζε μία σημαία καὶ ἔφθανον ἀρχαῖοι ἦχοι σάλπιγγος καὶ ἐκεῖθεν τὴν ὠραιότεραν ὄψιν τῆς πόλεως ὑπὸ καταφύτους λόφους, χρυσοῦμένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ κατοπτριζομένην εἰς τὰ ἦρεμα ὕδατα...

Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ παραθύρου τούτου τὸν ἐνεθουσίαζεν ἡ ἰδέα τοῦ ὕψους του. Πτωχὸς ποιητής! Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν κερωρισμένον τῶν λοιπῶν μελανῶν ἀνθρωπαρίων, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε μακρόθεν ἐργαζόμενα ἐπὶ τῆς παραλίας... ὡς ἐν τῷ ἱερῷ ἀναχωρητηρίῳ τῆς Μούσης, αἰρόμενον πλησιέστερον πρὸς τὰς γλαυκὰς χώρας τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τῶν ὀνείρων...

Καὶ ὅμως τὸν περιεκύκλου ἡ μᾶλλον καταθλιπτικὴ πεζότης. Τὸ πλησίον του δωματίου, σκοτεινὸν πάντοτε καὶ ἀποπνέον παραζένον ὀσμὴν, ἦτο πλήρες βαρελιῶν σακχάρους καὶ